

# Giới thiệu Đồng Phục Cùng Áo Cưới

Truyện Đồng Phục Cùng Áo Cưới của tác giả Lục Dược thuộc thể loại sủng ngọt, thanh xuân vườn trường, he, 1x1. Từ khi Du Thanh Quý chuyển vào trường Lục Trung thì trở thành ánh nắng mặt trời của cả ngôi trường. Sau này cô mới biết... Khi thích một người thì tự nhiên sẽ trở thành hoa hướng dương, mãi ngóng trông theo ánh mặt trời của chính mình.

Trong căn phòng ngồn ngăng tranh vẽ, Thôi Diệu đề cô lên giá vẽ, Cấn tai cô: Thật trùng hợp, cậu cũng là ánh mặt trời của mình. Từ lúc ở sân trường đến khi ra ngoài xã hội, từ khi mặc đồng phục học sinh đến lúc khoác lên chiếc áo cưới.

Cậu là bạn, cũng chính là ánh mặt trời của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 1

Phải nhanh chóng đến lớp, Du Thanh Quý đi ra khỏi phòng hiệu trưởng, vội vã bước xuống lầu, cô không muốn tiết học tiếng Anh đầu tiên sau khi chuyển đến trường mới đã phải đi trễ.

Lúc quẹo qua cầu thang thì Du Thanh Quý đụng phải một nam sinh.

“A!” Du Thanh Quý kêu lên rồi ngã xuống, mông đặt xuống nền đá lạnh của cầu thang, đầu gối lại đụng phải khúc quanh của cầu thang, nơi ấy nhanh chóng bị bầm tím một mảng lớn. Cô nhin đau, cuống quýt kéo váy dài che kín bắp đùi cùng một góc của quần nhỏ.

Du Thanh Quý nhú mày quay đầu lại nhìn nam sinh kia. Đó là một nam sinh hơi gầy, trên lưng đang đeo một bản vẽ. Vì đai cặp sách của cô vướng phải bản vẽ nên cô mới ngã xuống.

Cô chỉnh cặp của mình lại, cũng không nói gì.

Lúc này Thôi Diệu mới chuyển ánh mắt từ chiếc váy dài màu xanh bạc hà của cô ra chỗ khác, liếc nhìn cô một cái, thấy cô đang dùng sức chỉnh sửa lại cặp của mình, bản vẽ cùng cặp sách “xoạc” một tiếng rồi tách ra.

Đai cặp bị kéo đứt, ngay sau đó một mảnh lớn của cặp lại bị toát ra theo.

Sách tiếng Nhật trong cặp rơi đầy xuống đất, còn có một con thỏ bông lớn bằng nắm tay rơi xuống rồi lăn tới chân của Thôi Diệu.

Thôi Diệu chán ghét nhìn con nhỏ, sau đó kéo bản vẽ trên vai mình, xoay người đi lên lầu.

“Cậu không biết nói xin lỗi sao?” Du Thanh Quý nhặt sách lên, sau đó ngược đầu nhìn bóng lưng của Thôi Diệu.

Bước chân cậu ta chậm lại một chút, sau đó lại tiếp tục bước về phía trước như cũ.

...

Cũng may là không bị trễ.

Du Thanh Quý ngồi vào chỗ mà cô giáo sắp xếp – chỗ trống hàng thứ ba của dãy một, gần cửa sổ.

Cô chạm vào dây đai bị đứt của cặp sách. Nhớ tới ánh mắt “hồn nhiên” không để ý sự đời của nam sinh kia, chẳng nói chẳng rằng cứ tiếp tục đi lên lầu, Du Thanh Quý nhú mày. Đúng là bạn học kia không tốt tính gì mà.

Cô mở cặp ra, lấy sách tiếng Anh cùng tiếng Nhật bày lên bàn.

Cô giáo đang viết mấy chữ trên bảng đen, dùng sức hơi mạnh nên phát ra tiếng kít kít chói tai. Học sinh trong phòng thì quan sát bạn học Du Thanh Quý vừa mới chuyển tới.

Ánh nắng ấm áp ngoài cửa sổ chiếu vào người Du Thanh Quý, khiến xung quanh cô tỏa ra một lớp ánh sáng dịu dàng. Nhất là mái tóc xoăn màu đen xinh đẹp của cô, dường như ánh nắng cũng cong theo từng đường gợn sóng của mái tóc ấy. Theo động tác của cô, một lọn tóc trượt xuống từ bả vai. Cô đưa tay vén ra sau tai, lại lộ ra nửa gò má tinh xảo xinh đẹp.

Thật là đẹp mắt.

Du Thanh Quý lại lấy nhãn tên màu xanh nhạt trong cặp ra rồi viết cẩn thận viết tên mình lên đấy, sau đó dán lên góc phải của cuốn vở, hơi dùng lực đè nhãn tên xuống một cái.

Du Thanh Quý, từng nét bút cũng cũng thật xinh đẹp.

Bỗng nhiên một “viên” giấy bay theo quỹ đạo đường pa – ra – pôn đập vào lưng của Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý hơi kinh hãi, nhỏ giọng “à” một tiếng.

Cô giáo tiếng Anh dừng tay, quay đầu nhìn cô một cái. Du Thanh Quý vội vàng ngồi ngay ngắn, không dám nhìn tờ giấy được vò lại thành một cục đang lăn dưới chân mình nữa. Cô giáo quay đầu, tiếp tục viết bảng.

Lại mấy “viên” giấy bay tới nữa, lần này không chính xác như trước, chúng rơi trên bàn học của Du Thanh Quý, sau đó từ từ lăn xuống đất.

Du Thanh Quý cúi đầu liếc nhìn mấy viên giấy bên chân, hơi nghiêng người nhìn về phía sau. Mấy nam sinh ngồi hàng sau bên trái và bên phải lớp học cũng đang nhìn cô, trong mắt có ý cười. Du Thanh Quý không biết ai ném mình, chân mày nhỏ nhủ lại chặt hơn, mang theo ý trách móc.

Nhìn thấy vẻ mặt của cô, sự vui vẻ trong mắt mấy nam sinh kia càng hiện lên rõ hơn.

Còn đang học đó.

Xem như xong đi.

Du Thanh Quý xoay người rồi ngồi ngay ngắn trở lại.

Bỗng nhiên phía sau vang lên tiếng huýt sáo, thổi về phía Du Thanh Quý.

Cô giáo tiếng Anh dùng chiếc thước dài trong tay gõ mạnh lên bảng đen, tức giận nói: “Nhìn xem các em còn ra thể thống gì không! Tháng sau thi rồi mà vẫn còn chơi bời như thế! Ngay cả nghiêm túc nghe giảng cũng không làm được, tương lai có thể làm gì chứ!”

Mấy nữ sinh ở phía trước ngồi thẳng dậy, nhưng nam sinh ở phía sau cũng chẳng nhúc nhích.

Sự tức giận trong lòng cô giáo càng tăng lên. Bà quăng chiếc thước dài lên bàn, sau đó một tay cầm sách tiếng Anh, một tay chỉ vào đám học sinh ngồi ở dưới, lớn tiếng khiển trách: “Đã học lớp mười một rồi, còn không biết rõ lúc nào nên chơi, lúc nào nên học, nếu thi không đậu, thi rớt đại học thì các em có hối hận không? Sách là để cho ai học? Là để cho tôi sao? Là để cho cha mẹ của các em sao? Chính là cho các em đấy! Học sinh nên có dáng vẻ của học sinh, ngay cả thành tích cũng không có thì không phải làm cha mẹ các em phải thất vọng khi đưa các em đi học sao! Không làm các em thất vọng về bản thân hay sao? Chỉ còn một tháng nữa là đến kỳ thi rồi đúng chứ? Muốn thành tích thì không có thành tích, muốn kỷ luật lại chẳng có kỷ luật! Lớp 3 của các em là lớp kém nhất mà tôi từng dạy!”

Cô giáo tiếng Anh nghỉ một lát, muốn để học sinh có thời gian suy nghĩ lại những gì mình vừa nói.

Cũng may phần lớn học sinh vẫn nghe lời, chẳng qua mấy bạn học ngồi hàng sau vẫn lười biếng như cũ, ngay cả mí mắt cũng không thèm mở ra. Cô giáo lại gõ lên bảng đen, rống lớn: “Nhìn lên bảng đây!”

Nam sinh ngồi hàng sau nhìn lên bảng, ánh mắt miễng cưỡng.

Vừa nhìn đã thấy không có tinh thần học tập mà!

“Tôi giảng bài hay là bảng đen giảng bài hả? Nhìn bảng đen làm gì, nhìn tôi đây!”

Đấy phía sau lại có tiếng cười khúc khích, không biết là ai nhỏ giọng nói: “Cô giáo có đẹp đâu, thích nhìn bạn học hơn.”

Ngay sau đó, tiếng cười đồng loạt phát ra trong phòng học.

“Tần Át Minh, Chu Tiểu, Tạ Trạch Vũ, Cổ Dật Phi, bốn em đứng lên cho tôi!” Cô giáo tiếng Anh giận giữ.

Một nam sinh trong số đó vẫn ngồi yên không đứng dậy, lười biếng nói: “Cô à, đừng dùng mấy cách phạt hao tổn sức lực nhé.”

Một nam sinh khác vỗ lên vai cậu ta rồi nháy mắt. Học sinh trong phòng cũng nhìn về cửa sổ nhỏ ở phía trên của cửa sau, cửa sổ thủy tinh nho nhỏ hiện ra khuôn mặt không có nụ cười của chủ nhiệm lớp.

Lập tức phòng học yên tĩnh trở lại.

Bốn nam sinh kia cũng đứng lên.

Du Thanh Quý thờ phào nhẹ nhõm. Cô rút một cuốn sổ tay màu xanh bạc hà từ trong túi xách ra, nhẹ nhàng viết hàng chữ in hoa lên đó: Bạn học mới thật là xấu.

Suy nghĩ một chút, cô lại ghi thêm: “Ngày đầu tiên chuyển trường không thật sự vui.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 2: Chương 1: (tiếp theo)

Editor: Sam Sam

Tiến độ của trường Lục Trung chậm hơn một chút so với ngôi trường mà Du Thanh Quỳnh học lúc trước, bởi vậy tiết học này cô đã học qua từ sớm rồi. Nghe cô giáo tiếng Anh giảng bài, giọng nói mang theo tức giận chưa nguôi, Du Thanh Quỳnh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đã giữa tháng chín nhưng thành phố Nam Thanh vẫn còn vui mừng trong thời tiết oi bức. Nhìn những hàng cây xanh trong sân trường, những chiếc lá cây xanh đậm giống như những giọt mồ hôi to lớn.

“Bạn học phía dưới đọc một đoạn trong bài này.” Ánh mắt của cô giáo đảo tới, “Bạn học mới tới, đọc đi.”

Du Thanh Quỳnh cầm sách tiếng Anh đứng lên, vừa định mở miệng thì cửa phòng ở phía sau phòng bị người nào đó đẩy ra khiến mọi người chú ý.

Thời Diệu bỏ tay ra khỏi túi quần, vừa đi vừa lấy bản vẽ trên lưng xuống. Sau khi để bản vẽ một bên chỗ ngồi, cậu kéo ghế ngồi xuống, lấy điện thoại di động ra, từng khớp xương thon dài rõ ràng linh động lướt trên mặt điện thoại.

Người khác nhìn chăm chú nhưng cậu ta làm như không thấy.

Ánh mắt Du Thanh Quỳnh rơi xuống bản vẽ. Thì ra là cậu ta, tên học sinh xấu tính không biết nói lời xin lỗi.

Thời Diệu là học sinh đặc biệt của lớp 3, cũng là học sinh đặc biệt của trường Lục Trung. Đây là điều mà mọi học sinh cũng như giáo viên trong trường đều biết.

Cô giáo tiếng Anh làm như không thấy cậu ta bước vào lớp, quay đầu nói với Du Thanh Quỳnh: “Bắt đầu đọc đi.”

Du Thanh Quỳnh ngẩn ra rồi vội vàng thu tầm mắt lại, sau đó đọc từng chữ rõ ràng.

Giọng của cô rất êm tai, không phải mềm mại ngọt ngào mà mang theo sự tươi mát. Với thời tiết nóng bức ở nơi này, giọng nói ấy giống như que kem ngọt xóa tan mọi thứ xung quanh.

Giọng nói này xa lạ, nhưng lại khá quen thuộc. Động tác bấm điện thoại của Thời Diệu dừng lại một chút, cậu ngẩng đầu nhìn bóng lưng của thiếu nữ kia. Tầm mắt của cậu dời xuống mái tóc xoắn ngang eo, rồi rơi vào chiếc váy dài màu xanh bạc hà.

Thì ra là cô ấy.

“Hắc.” Cô Dật Phi đang bị phạt lại nhảy tới, nghiêng người nhìn Thời Diệu rồi nói nhỏ: “Diệu ca\*, có một nữ sinh vừa mới chuyển tới, không tệ đúng chứ? Minh ca cũng có ý với cô ấy đó.”

\*ca: đây là cách gọi thân mật với những người cùng tuổi.

Thời Diệu thu tầm mắt lại, tiếp tục bấm điện thoại.

Sau khi tan học, các nam sinh ngồi lại ở phía sau nhỏ giọng bàn tán về bạn nữ Du Thanh Quỳnh vừa chuyển tới.

“Thật là xinh đẹp, còn đẹp hơn Ban Dương Hinh của lớp chúng ta nữa.”

“Dương Hinh là gì chứ! Theo tớ thấy, sợ rằng hoa khôi của trường sẽ rơi vào lớp chúng ta rồi!”

“Không chỉ đẹp mắt mà còn có khí chất nữa, rất trong sáng...”

“Trong sáng sao? Chưa chắc đâu. Các cậu không thấy đầu gối của cô ấy sao? Ha ha ha...”

“Đầu gối ư? Đầu gối thế nào? Không phải bầm đen chứ? Từ bao giờ đầu gối bị bầm thì không trong sáng chứ hả?”

“Đó là bị ngã đó! Cậu khờ quá!”

Những nam sinh ngồi phía sau nhỏ giọng bàn tán, những nam sinh lúc trước không hiểu, bây giờ tình ngộ liền phát ra một trận cười to.

Trùng hợp Du Thanh Quý bị chủ nhiệm lớp gọi lên.

Thời Diệu ngẩng đầu, nhìn về bắp chân của Du Thanh Quý qua khe hở nhỏ hẹp của bàn học, đầu gối vẫn còn đang bầm tím.

“Màu trắng.” Thời Diệu xoay cây bút trong tay.

“Diệu ca, cái gì màu trắng chứ?” Cô Dật Phi nhìn sang rồi hỏi.

“Không có gì.”

Thời Diệu lấy bản vẽ ra rồi phác vài đường lên đó, nhìn giống như khúc cua của cầu thang.

“Không phải đây là là khúc cua cầu thang của trường chúng ta hay sao? Giống quá, Diệu ca vẽ thật đẹp!” Cô Dật Phi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Thời Diệu, xem xét thật kỹ rồi nói thêm: “Diệu ca, sao tớ cảm thấy bố cục hơi trống, có phải là thiếu người hay vật gì không?”

Thời Diệu liếc mắt nhìn cậu ta rồi cười như không cười: “Cậu cũng hiểu biết không ít.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 3: Chương 2: Thật cay

Editor: Sam Sam

Chủ nhiệm lớp là một thầy giáo khoảng hơn bốn mươi tuổi, dáng người cao gầy, da ngăm đen, nói năng rất thận trọng.

Thầy gọi Du Thanh Quý vào phòng làm việc rồi dặn dò phải học thật tốt. Du Thanh Quý đứng đến mỗi chân nhưng vẫn phải đứng thẳng trước mặt ông, cẩn thận nghe rồi nghiêm túc gật đầu.

“Ừ...” Chủ nhiệm lớp trầm ngâm trong chốc lát, “Trong lớp có mấy bạn nghịch ngợm không chịu học, em không cần để ý đến đâu, cũng đừng học thói xấu theo bọn họ.”

Đây là lời cuối cùng mà chủ nhiệm lớp dặn dò trước khi Du Thanh Quý rời khỏi phòng làm việc.

Thật ra Du Thanh Quý đã nghĩ đến việc này, cô âm thầm hạ quyết tâm sẽ vạch rõ giới hạn với những nam sinh ngồi ở hàng sau mình. Tiết cuối là tiết Số học của thầy chủ nhiệm, Du Thanh Quý bước nhanh hơn, cô muốn nhanh chóng vào lớp để xem trước bài một chút.

“Này, bạn học!”

Du Thanh Quý vừa muốn bước vào phòng học thì nghe thấy giọng nói, cô nghi ngờ quay đầu lại, trước mắt là một nữ sinh xinh xắn hai tay đang cầm một hộp nước trái cây, Du Thanh Quý từng cho là nữ sinh trang điểm đều rất xinh đẹp, chắc hẳn cô nữ sinh trước mắt này cũng trang điểm.

“Cậu gọi mình sao?”

“Đứng đứng đứng!” Nữ sinh cầm hộp nước trái cây trong tay nhét vào tay Du Thanh Quý, “Cậu học lớp 3 đúng không? Trước kia chưa từng thấy cậu, phiền cậu giúp mình một tay, đưa hộp nước này cho bạn Thời Diệu nhé.”

Nữ sinh nheo mắt lại, rồi chớp chớp đôi mắt to với hàng lông mi cong vút được chải chuốt thật kỹ.

Du Thanh Quý cúi đầu nhìn hộp nước trái cây trong tay mình, trong hộp có rất nhiều loại hoa quả, quả dưa, quả đào cùng dưa hấu được cắt thành từng hình trái tim nho nhỏ, thật là có lòng. À... Thì ra là đưa cho nam sinh mà mình thích đây mà.

Du Thanh Quý hơi nhú mày, yêu sớm là không đúng...

“Cảm ơn nhé!” Nữ sinh vỗ vai Du Thanh Quý một cái rồi xoay người chạy đi.

Du Thanh Quý cầm hộp nước trái cây vào trong phòng học. Hiện tại đang giải lao nên trong phòng học vô cùng hỗn loạn, các nữ sinh ngồi lại một chỗ cười cười nói nói, nam sinh cũng tụ lại thành tốp năm tốp ba.

Du Thanh Quý đứng ở cửa rồi hỏi thăm nữ sinh ngồi ở bàn đầu ở gần mình nhất: “Bạn học, xin hỏi lớp chúng ta ai tên là Thời Diệu vậy?”

Nữ sinh tóc ngắn đang chỉnh sửa lại dụng cụ học tập ngẩng đầu lên nhìn Du Thanh Quý bằng ánh mắt kỳ lạ, sau đó lại cúi đầu xuống giống như không

nghe lời cô nói, tiếp tục đếm số bút bi trong hộp bút của mình.

Du Thanh Quý có chút lúng túng.

Cô muốn tìm người khác để hỏi, nhưng xem ra các bạn học đều bận rộn, trong khoảng thời gian ngắn không biết hỏi ai.

Du Thanh Quý do dự một chút rồi lui về phía sau hai bước, đứng bên cạnh bục giảng lớn tiếng hỏi: “Xin hỏi, ai là Thòi Diệu?”

Lập tức phòng học yên tĩnh trở lại, từng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía cô.

Bỗng nhiên bị nhiều ánh mắt quan sát như thế khiến Du Thanh Quý không được tự nhiên.

Cô, cô nói gì sai sao?

Căng thẳng ủa tôi, đầu ngón tay trắng bệch của Du Thanh Quý siết chặt hộp thủy tinh. Cô nhắm mắt đánh bạo hỏi một lần nữa: “Xin hỏi, ai là Thòi Diệu?”

Những ánh mắt đang nhìn cô lập tức dời đi, đồng loạt nhìn về phía sau phòng học.

Du Thanh Quý theo ánh mắt của bọn họ cũng nhìn về phía cuối phòng, nơi có một nam sinh đang bấm điện thoại di động.

Không, sẽ không trùng hợp như thế chứ... Lại là cậu ta sao?

Thòi Diệu gửi tin nhắn vừa soạn xong rồi mới ngẩng đầu nhìn về phía nữ sinh tóc hơi xoăn mặc váy bạc hà đứng gần bục giảng.

“Tôi.”

Một chút may mắn cuối cùng trong lòng Du Thanh Quý cũng đã tan biến, cô đi xuống lối đi nhỏ hẹp của lớp, đi qua từng bàn học rồi đứng trước mặt Thòi Diệu. Cô đặt chiếc hộp lên bàn rồi nói: “Vừa rồi có một nữ sinh nhờ tôi đưa cho cậu.”

Thòi Diệu nhìn cô, không lên tiếng.

Du Thanh Quý chờ trong chốc lát, thấy Thòi Diệu không có ý nói cảm ơn thì trong lòng rối bời, xoay người đi về phía bàn của mình.

Đi hai bước, bỗng nhiên Du Thanh Quý dừng lại.

Cô xoay người nhìn Thòi Diệu rồi nghiêm trang nói: “Đừng phải người khác phải nói xin lỗi, người khác giúp thì phải cảm ơn.”

Trong phòng học im lặng ba giây, sau đó nổ ra một trận cười to.

“Có cái gì mà cười...” Du Thanh Quý lầm bầm một tiếng rồi đi tới bàn mình.

“Diệu ca, cậu đừng cô ấy lúc nào vậy?”

“Không nhớ.” Giọng nói lười biếng.

Du Thanh Quý lật miếng hình dán một cô gái há miệng khóc lớn trong tấm hình dán rồi cẩn thận dính vào sổ tay của mình, sau đó cẩn thận viết từng chữ: Không quan hệ, không cần khách khí.

...

Tiết Toán là của thầy Thịnh, chủ nhiệm lớp, bởi vậy kỷ luật trong lớp học tốt hơn rất nhiều so với tiết Anh lúc trước.

Dạy xong một tiết, chủ nhiệm lớp nghiêm mặt khiển trách mấy câu rồi lại chuyển chủ đề sang tháng thi cử sắp tới, đại hội thể dục thể thao cùng lễ hội nghệ thuật.

Hết giờ học, lớp trưởng Dương Hinh nằm dài trên bàn, không nhận được oán trách: “Chỉ còn một tháng nữa là đến kỳ thi rồi! Đại hội thể dục thể thao thì thiếu người tham gia! Lễ hội nghệ thuật cũng chưa có người nào báo danh tham dự tiết mục!”

Tô Hiểu Xán ngồi cùng bàn dùng cùi chỏ chọc Dương Hinh rồi nháy mắt nói: “Tìm bạn học vừa chuyển tới thử xem.”

Đôi mắt to của Dương Hinh lập tức sáng lên, cậu ta vội vàng ôm sổ ghi chép chạy đến trước mặt Du Thanh Quý rồi cười nói: “Du Thanh Quý, mình tên là Dương Hinh, lớp trưởng của lớp chúng ta.”

Du Thanh Quý vội vàng đứng lên: “Chào lớp trưởng!”

“Là như thế này, vừa rồi trong lớp cậu cũng nghe thầy Thịnh nói về đại hội thể dục thể thao cùng lễ hội nghệ thuật rồi, cậu có hứng thú tham gia một cái hay không?” Dương Hinh nói thẳng.

“Được thôi.” Du Thanh Quỳnh hơi đảo mắt rồi khẽ cười.

Dương Hinh sừng sốt một chút, hoàn toàn không nghĩ tới Du Thanh Quỳnh lại thoải mái đồng ý như vậy. Cậu ta vội vàng hỏi: “Cậu muốn tham gia cái gì? Đại hội thể dục thể thao hay là lễ hội nghệ thuật? Hay là tham gia hết?”

“Cũng có thể.”

Dương Hinh ồ một tiếng rồi đặt sổ ghi chép lên bàn, mở nắp bút cẩn thận viết tên bạn mới vào danh sách người tham gia lễ hội nghệ thuật. Sau khi dùng sức chấm hai chấm ở phía sau tên Du Thanh Quỳnh, Dương Hinh mới ngẩng đầu hỏi: “Cậu chọn tiết mục gì?”

Du Thanh Quỳnh suy nghĩ một chút rồi nói: “Múa ba – lê có được không? À, nhảy dân vũ cũng được...”

“Đĩ nhiên là được! À... Lớp chúng ta còn thiếu một bạn nữ tham gia chạy 800 mét, cậu tham gia cái đó đi!” Dương Hinh quan sát Du Thanh Quỳnh một chút.

Dáng người mảnh mai nhỏ nhắn, cũng không giống người có thể chạy hay nhảy.

Quả nhiên lông mày của Du Thanh Quỳnh nhíu lại.

Dương Hinh mở miệng nói trước: “Này, cậu cũng đừng cảm thấy áp lực quá. Đại hội thể dục thể thao lấy hữu nghị là thứ nhất, tranh tài là thứ hai, quan trọng tham dự là được rồi!”

Lông mày nhỏ nhắn của Du Thanh Quỳnh giãn ra, cô lại cười mỉm gật đầu trả lời: “Được!”

...

Tiết thứ tư đã kết thúc, học sinh ra lao ra khỏi lớp học chạy về phòng ăn như ong vỡ tổ.

Học sinh trong phòng học đều đi hết sạch, lúc này Thời Diệu mới đứng lên dọn dẹp bút vẽ trên bàn.

Tần Át Minh dùng sức đẩy cửa trước phòng học ra rồi hô to: “Thời Diệu!”

“Ha ha, quả nhiên cậu không đi.” Tần Át Minh chạy vào, “Có một chuyện nói cho cậu biết. Nhìn nữ sinh mới chuyển tới đi, hình như cậu có hứng thú với cô ấy? Là Du Thanh Quỳnh đó!”

Thời Diệu cầm lấy một chiếc bút máy trên bàn học, bẩy tám đồ dùng thì bút máy đã chiếm một nửa, chúng cũng có chiều dài giống như nhau. Thời Diệu lấy một chiếc bút trong số ấy ra, sau đó đi ra ngoài, ném thẳng vào thùng rác.

“Không có ấn tượng.” Vẫn là giọng nói lười biếng như cũ.

Du Thanh Quỳnh vừa mới chuyển đến học nên không làm cơm mang theo, cô chỉ có thể đi ra quán ăn nhỏ ngoài trường để ăn cơm trưa.

Còn Thời Diệu ngại ăn trong trường học vì bon che nên cũng không tới nhà ăn của trường.

Cậu đi tới Thiên Lang Ốc như thường lệ, lúc đứng lại chờ đèn xanh, cách một con đường nhìn về phía cửa sổ bằng kính của Thiên Lang Ốc phía đối diện, cậu thấy hình ảnh một người thiếu nữ ở bên trong.

Du Thanh Quỳnh ngồi ở vị trí gần cửa sổ, cô phòng má, hai tay giống như hai chiếc quạt không ngừng vỗ bên miệng.

Thời Diệu hơi cong môi, sau đó bước qua đường.

Trước khi Du Thanh Quỳnh tới thành phố Nam Thanh cũng đã nghe qua nơi này là thành phố không cay không vui, nhưng cô là người không thể nào ăn cay dù chỉ là một chút, cho nên mặc dù đã chọn món ăn bỏ ít tiêu, nhưng cô vẫn bị cay làm chảy nước mắt.

Cô hoài nghi tất cả gia vị trong thành phố Nam Thanh này đều bỏ tiêu vào, hoặc là lúc bón phân vào rau người ta đã thuận tay rải cả tiêu lên.

Lúc Thời Diệu ăn trưa, cậu vừa cầm đũa lên thì trong tầm mắt đã xuất hiện một cặp chân trắng nõn.

“Thời Diệu...” Du Thanh Quỳnh bối rối đứng trước bàn ăn, “Chuyện này... Cậu có thể cho tôi mượn 30 đồng được không? Tôi... Quên mang theo ví tiền...”

Thời Diệu liếc nhìn cô rồi gấp một miếng cá lên bỏ vào miệng, lạnh nhạt nói: “Nói thủ quỹ.”

Cả gương mặt Du Thanh Quỳnh đỏ lên, cô cúi đầu, mái tóc đen hơi xoắn rũ xuống. Tay bên người cũng hơi cong lại giống như tóc của cô.

Cô nhỏ giọng nói: “Đi học không mang theo điện thoại di động...”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.